

[Hans Pinstrup.]

økonomi. Mon det dog er klogt handlet at tage afgifter af disse bærende produktioner, som landbruget tilmed må afsætte udadtil kæmpende mod toldmure og restriktioner?

Noget tilsvarende er ikke gennemført i noget andet demokratisk folkestyret land. I samtlige andre lande ville man være lykkelig, om landbruget som i Danmark var indstillet på at klare sig uden tilskud hverken til råstofferne eller de færdige produkter. I land efter land ydes store beløb i tilskud til landbrugsproduktionen. I England billiggør man foderstoffer, kunstgødning o. s. v., man betaler til opdræt af kalve, ompløjning af græsmarker. Holland har sin omfattende ordning også med billigørelse af foderstoffer. Sverige har øget tilskuddet til landbruget med 280 mill. kr. nu fornylig. Det tyske landbrug skærmer sig bag høje toldmure. Alene i Danmark udskriver man store særbyrder på erhvervet, lader erhvervet betale særavgifter til den øvrige befolkning, afgifter, der i år andrager 230—300 mill. kr. Det er sket i et år, hvor de tre nordjyske amter, en sjettedel af Danmarks landbrug, har haft den mindste høst i mange år, sådan at landmændene har måttet købe mange tusinde tønder korn rundt om i landet for at kunne opfylde kornlovens afleveringspligt. For at fodre besætningerne har man måttet købe tusinder og atter tusinder af vognladninger og vognlæs halm, betalt med 10—12 øre pr. kg, og dertil oliekgær til 73 kr. pr. søk. Tror man, at det har givet rentabel smørproduktion? Tror man, det giver baggrund for at levere svin på hjemmemarkedet til ca. 45 kr. under eksportprisen? Samtidig har landbruget i år måttet bære milliontabene ved mund- og klovesygen, hvis virkninger desværre langt fra er udtømt.

Jeg nævner disse forhold som realiteter, der nu engang foreligger. Det kan suppleres med, at landbrugets produktpriser er lavere end i noget andet land.

Til disse kendsgerninger kan jeg føje et enkelt eksempel på prisbindingernes virkninger overfor den enkelte landbruger. Der kom en aften sidste sommer en husmandskone cyklende til mit hjem. Hun fortalte, hvordan tørken sved markerne, og at hun var nødt til at sælge den ene af sine 6 køer, men at en nabo havde sagt til hende: hvis du sælger den ene ko, skal du betale 250 kr. i afgift. Om det passede? Da hun fik det bekræftet, blev hun helt ude af sig selv. Hun fortalte om alle sine vanskeligheder, høsten slog fejl, og hun skyldte både det ene og det andet sted. At hun skulle betale 250 kr., fordi hun var nødt til at sælge den ene af sine køer, som

hun dog senere skulle købe en anden til erstatning for, fandt hun oprørende urimeligt.

Dette eksempel kunne suppleres med utallige andre. Over 80 000 ejendomme har skiftet ejer siden 1945, og mange har betydelige økonomiske opgaver at skulle klare.

Er det virkelig det danske socialdemokratis hensigt, at man vil opretholde en sådan lovgivning, den mest uretfærdige beskatningslovgivning, der nogensinde har været gældende under folkestyret, beskatning uden hensyn til skatteevne? Det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil næppe få følgeskab til forlængelsen af en sådan lovgivning. Hvad nytter det, at det ærede medlem taler kønne ord om landbrugets arbejdsindsats, hvis det ærede medlem ikke sætter sig virkelig ind i landbrugets arbejdsopgaver, hvilke udbygningsopgaver der ligger uløst i landbrug efter landbrug, og hvad der nationaløkonomisk kunne vindes ved en sådan udbygning.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte endvidere nogle tal for landbrugets indtægtsstigninger; men hvorfor nævnte det ærede medlem ikke de tilsvarende tal for andre befolkningsgrupper? Hvorfor nævnte det ærede medlem ikke lønstigningernes milliardbeløb? Hvorfor anfører det ærede medlem ikke, at af en landbrugers indkomst skal afholdes udgifter til bedrifternes udbygning, medens mange andre befolkningsgrupper kan råde over hele indkomsten til forbrug? Hvorfor nævnte det ærede medlem ikke — for det ærede medlem ved det jo dog —, at i årene 1946—49 lå landbrugets indtægt langt under andre befolkningsgruppers. Tallene findes i betænkningen fra udvalget vedrørende lønregulering efter pristallet. Hvorfor nævnte det ærede medlem ikke, at indtægtsstigningen fra 1950-51 for selvstændige landbrugere androg 4,9 pct., for arbejdere i landbruget 6,3 pct., for selvstændige erhvervsdrivende som fabrikanter, grosserere, håndværksmestre, detailhandlere, vognmænd o. s. v. 17,3 pct., for arbejdere i håndværk og industri, butikspersonale og andre privat ansatte funktionærer 8,9 pct., for tjenestemænd og andre offentligt ansatte 5,8 pct. Ærede medlem, statistik må anvendes objektivt.

Til alt dette kan føjes, at landbrugets produktionsomkostninger siden devalueringen er steget med 29 pct., medens produktpriserne kun er steget med 10 pct.

Alle disse forhold skulle det ærede medlem hr. H. C. Hansen tage med i overvejelserne og ved bedømmelsen af alle disse ting, der vedrører de mange lovgivninger, og mon det ærede medlems sunde instinkt så dog ikke